

Assemblea ordinària de Delegats de l'any 1926

Sessió inaugural

Parlament del Dr. Puig i Sais

Senyors i companys:

El Sindicat de Metges de Catalunya, que durant set anys ha fet vida purament vegetativa, ja no cap en ell mateix i per això es tira al carrer a fer vida de relació. Però, fill del temps i de l'ambient, es pot dir que ha nascut per generació espontània. Per això no té pares ni avis que el presentin, tampoc no té amics, per la falta de relacions. S'ha de presentar, doncs, ell mateix i ho faig jo, el més humil dels seus socis. Aquí el teniu. Molts l'hauran cregut ja mort i enterrat. Afortunadament frueix d'una excellent i robusta salut, per això es presenta a donar fe de vida. Escolteu el Secretari, qui us dirà qui som i on anem i us farà un resum de la seva actuació; i dic un resum, per quant, malgrat que la història del Sindicat sigui curta de temps, és llarga de fets.

Després glossarem algun dels seus conceptes.

* * *

(Després de la lectura de la Memòria del Secretari.)

Senyors: Com heu pogut saber per la Memòria del Secretari, el Sidicat de Metges de Catalunya és una associació lliure dels metges de Catalunya. Convé fixar bé el seu caràcter de *lliure*. En ell no hi entra ningú per força, ni ningú hi permanenceix si no vol, i, malgrat això, són una pe-

tita excepció els metges en exercici que en permanence se n'han sortit, la qual cosa vol dir que s'hi troben bé. I és que el seu naixement obeeix a una necessitat del temps per tots sentida. Aquesta necessitat era la de l'emancipació del metge. Així tal com sona.

Convé fixar bé la situació del metge en el moment de la naixença del Sindicat.

Damunt del metge vé gravitant de segles, com una aixafant massa de plom, el concepte de sacerdocí, concepte que, segons opinió corrent, li carrega una pila de deures, però molts escassos drets. No fa pas molts anys vaig llegir en un dels més vells diaris d'aquesta ciutat, un article del seu director, qui sostenia que el metge, en virtut d'aquest sacerdocí, no tenia dret a demanar honoraris, havia d'acceptar el que bonament se li donés. Aquest concepte el compartien molta gent, i pràcticament el comparteixen encara, per quant fan treballar el metge de franc sempre que poden, i el paguen el pitjor que poden quan el paguen, ço que no priva pas que el fisc, i els altres també, el tractin com un industrial qualsevol.

En resum, que el metge és un sacerdot quan presta els seus serveis i un vulgar industrial quan exigeix els seus honoraris. Un sacerdot que moltes vegades no pot viure de l'altar. I el pitjor és que els propis metges, durant generacions i generacions, pràcticament han compartit les ma-